

Sygn. akt V CSK 213/15

POSTANOWIENIE

Dnia 27 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa J. M.
przeciwko "C." Sp. z o.o. w C.
o stwierdzenie nieważności uchwały z roszczeniem ewentualnym uchylenia
uchwały,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 października 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach
z dnia 13 listopada 2014 r., sygn. akt V ACa 347/14, V ACz 472/14,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza na rzecz powódki od pozwanej kwotę 180,- (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W wypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01 OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, nie publ.). Dla skutecznego natomiast powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej.

Argumenty pozwanej powołane w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie prowadzą do stwierdzenia, że omawiane przesłanki zostały wykazane.

Przesłanka określona w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. została oparta na twierdzeniu oczywistego naruszenia art. 231 k.p.c. przez odrzucenie przez Sąd drugiej instancji możliwości odwołania się do dowodów bezpośrednich w postaci przesłuchania w charakterze strony pozostałych współniczek i oparciu się na domniemaniu faktycznym i ustaleniu zamiaru pokrzywdzenia współnika na podstawie kilku innych ustalonych faktów. Twierdzenie to oparte jest wyłącznie na subiektywnej ocenie skarżącej i nie znajduje potwierdzenia w motywach

zaskarżonego wyroku, w których zostały wskazane konkretne okoliczności stanowiące podstawę uznania, że została spełniona ta przesłanka uchylenia uchwały (art. 249 k.s.h.). Brak jest jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, że nieprzeprowadzenie wskutek braku wniosku stron dowodu, który na etapie skargi kasacyjnej jedna z nich uważa za istotny oraz wydanie orzeczenia na podstawie innych ustalonych okoliczności faktycznych oznacza zastosowanie domniemania określonego w art. 231 k.p.c.

Nie zachodzi więc zarzucana oczywistość uchybień w zakresie stosowania wskazanego przepisu postępowania i to uchybień o charakterze kwalifikowanym, wynikająca z samej treści skargi i widoczna *prima facie*.

Skarżąca wskazywała nadto na istnienie istotnego zagadnienia prawnego dotyczącego kwestii, czy pokrzywdzenie wspólnika w rozumieniu art. 249 § 1 k.s.h. musi być bezpośrednim skutkiem podjęcia lub wykonania uchwały zgromadzenia wspólników spółki z ograniczoną odpowiedzialnością. Artykuł 249 k.s.h. wskazuje jednak jako jedną z przesłanek uchylenia uchwały zamiar pokrzywdzenia wspólnika, natomiast nie konstruuje przesłanki pokrzywdzenia wspólnika jako skutku podjęcia uchwały. Nie stanowi istotnego zagadnienia prawnego taki problem prawny, którego rozstrzygnięcie nie miałoby żadnego znaczenia dla wyniku sprawy w stanie faktycznym ustalonym przez Sąd drugiej instancji, a udzielenie odpowiedzi na wskazane zagadnienie prawne pozostałoby poza zakresem rozważania przesłanek określonych w przepisie stanowiącym podstawę prawną rozstrzygnięcia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP, nr 15 – 16, poz. 243). Stąd wywód skarżącej odnoszący się ciągu zdarzeń mających prowadzić do pokrzywdzenia i konieczności odwoływania się do stanów przyszłych nie może odnieść zamierzonego skutku.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), o kosztach rozstrzygając zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i 398²¹ k.p.c. oraz § 11 pkt 21 i § 13 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb

Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 461).